Ovidiu Bufnilă

Spiritul este liber şi insurgent

Aflarea totalităţii e supremă libertate

Aflarea totalităţii e supremă libertate, e spiritul liber, neîncătuşat, insurgent, violent, ne-a transmis printr-o cablogramă navigatorul Garneo Díaz

Ţin minte bine, era o vară fierbinte. Nebunii din Adamville au dezgropat morţii. I-au îmbrăţişat, i-au lins, s-au destrăbălat cu ei. Blavonia s-a lăsat penetrată de membrul descărnat al unui naufragiat.

Argabal a siluit cadavrele a şapte spânzurate iar Fahal l-a sodomizat pe proaspătul împuşcat de la Cotul Elanului.

Ar fi existat anumite motive pe care m-am străduit să le deslușesc. Anume că ar fi trecut o cometă roşie dinspre Tău Coti, că s-ar fi destabilizat Câmpul Informaţional Universal sau ca armată ar fi pus la cale un experiment.

Stând de vorbă cu Blavonia mi-am dat seama că nicio ipoteză nu stătea în picioare. Blavonia m-a chemat într-o seară şi mi-a spus că în cel mult şapte zile morţii vor reînvia. Tocmai se masturbase în bătaia Lunii. Eu i-am zis că nu e în toate minţile şi că lumea noastră se va prăbuşi în întuneric. Până în zori, am băut bere la Zaxnabal.

Bodega era pustie. Undeva, în noapte, se auzeau şoapte şi chicoteli. O violează pe aia care a fost călcată de tren săptămâna trecută, mi-a şoptit îngrozit Zarnabal.

Ticălosul dosise în cameră, printre cărnuri, cadavrul unei fetişcane ucisă de furtună la capătul digului. Mi-am dat seama după miros. La sfârşitul lui septembrie, s-a întors de pe mare navigatorul Garneo Díaz.

Aducea cu el nestemate, hărţi noi şi povesti cutremurătoare despre dragoni şi şerpi electrici. O vreme ne-am lăsat fermecaţi de limbulita lui. Pricolici, groparul, m-a tras de mâneca şi mi-a spus că Garneo Díaz nu avea puls. Un mort animat, fără îndoială. Era în puterea gândurilor cuiva de pe mare. M-am urcat în far însoţit de Pricolici şi ne-am uitat în zare cu ocheanul lui adus de la Genoa. Hăt, departe, se ghicea o corabie care avea prora cu un cap de diavol. MORTALIDA. Aşa se numea corabia şi plutea în cercuri largi lăsând în urmă un nor de pucioasă. Pricolici l-a adus pe Kraps, tunarul. Vreme de câteva ceasuri ne-am chinuit să luăm în catare corabia şi s-o spulberăm.

Ţin minte bine, Blavonia a venit în fugă până la far şi ne-a

amenințat în fel și chip. După prima salvă, pielea i s-a crăpat și i-a țâșnit sângele pe gură. I-au luat foc sfârcurile. Kraps tunarul a prins-o pe nefericita în catare și-a spulberat-o cu o ghiulea de granit. Pe urmă, dacă nu mă înșel, a trecut cometa Blao și a venit și un călător stelar să afle ce și cum. Zarnabal l-a omenit cu miel și vin de Medelira. Apoi l-a ucis ca să-i fure pachetul de energie din raniță.

Noi l-am judecat în pripă pe criminal și l-am spânzurat de un stejar aflat nu departe de țărm. Apoi ne-am dus să punem niște flori de brizel dincolo de Talpă Cerului unde îngropasem rămășițele corăbiei MORTALIDA.

Ne-am rugat câteva clipe.

Apoi, Kraps, tunarul, a cântat un cântecel de cătănie iar noi am văzut carnavalul morților făcându-ne semne vesele de pe steaua Green.

Noi, făcătorii de texte.

Ne-am inelat în jurul tunarului-simbol. Am aprins lumânări de taină și am meditat îndelung asupra teribilelor adevăruri ale lumii. Sigur că ne putem întreba, ne-am spus noi cuprinși de înfrigurare, dacă nu cumva textele, fie ele și aleatorii, nu sunt pentru un observator cântecul de sirenă al totalității. Aceasta după ce ne vom fi întrebat asupra totalității fie ca autoritate, fie ca expresie spațială sau spațio-temporală.

O întrupare a neutrului sau manifestare a neființei. Dacă ar fi vorba de autoritate atunci raporturile noastre ar fi de subordonare, de confruntare sau de cooperare cu autoritatea în totalitatea ei sau cu o parte din ea. Insurgența noastră ar fi într-un asemenea caz nu lipsită de comic. Autoritatea ar reprezenta pur și simplu textul în întregul lui dat nouă spre interpretare sau doar spre a fi contemplat. Am putea bănui că și privim un asemenea text, că trecem pe lângă el în fiecare zi sau că suntem chiar propozițiile lui. Ce ar fi totalitatea? Doar înfășurarea unui text, abstragerea lui într-o propoziție finală, un act textual ultim rămas, dăruit, uitat, livrat lumii spre interpretare?! Să se reducă existenta umană doar la lectura acestui tulburător text înfășurat, ascuns în volutele spațio-temporale?! Căci fie furnică, fie filosof, înjghebările organice în care pâlpâie o scânteie spirituală nu par a avea ca fundamentală îngurgitarea unor porțiuni de spațiu, mici îngrămădiri de molecule sau celule palpitând sub varii forme colorate viu, atrăgător. Masticația nu pare a fi sensul ultim iar carnavalul

morţilor e deşertăciunea deşertăciunilor. A te adăposti de furtună nu pare a fi demersul către reflecţie.

A strânge recoltele sau a juca la ruletă pare la fel de fad, de neimportant.

Interpretarea totalităţii, iluzorie. Numai gândul de a putea interpreta în întregul ei totalitatea i-ar face pe unii să râdă iar pe alţii să ridice eşafodul în grabă.

Cătuşele ar zornăi iar forţele de ordine s-ar grăbi să aducă bineînţeles calmul pe străzi. Căci mulţimile, pe deplin înfiorate, aşteaptă miracolul descoperirii, aşteaptă un semn al totalităţii.

Ea se încăpăţânează, se lasă greu, se vrea curtata. face ea curte morţilor, îi momeşte. Îi îndeamnă la deşertăciunea nemuririi. Ca şi cum ar fi o persoană.

Dar nu e persoana. După unii ar fi concept. După alţii un puseu filosofic, o himeră. Nici n-ar avea trup. Unii se căznesc s-o înregimenteze, alţii o pun în operă în vremelnice grupări cenacliere.

Alţii valsează cu ea. Alţii o terfelesc. Alţii se împăunează cu ea. Fac rabat de la normă. Încalca diverse convenţii. Aflarea ultimului, aflarea totalităţii trece arareori drept virtute. Pare mai degrabă nebunie, rătăcire, Vinovatul sau cel fără de minte e adus spre judecata oamenilor, spre oprobriul lor, rareori spre iertarea lor. În asemenea ipostaze, conformismul şi conservatorismul jubilează. Aflarea totalităţii e supremă libertate. E spiritul liber, neîncătuşat, insurgent, violent.

Spiritul liber violentează totalitatea parând a vrea s-o ia cu orice preţ în stăpânire. Tocmai de aceea cu virulenta purcede la citirea semnelor şi interpretarea lor, tocmai de aceea totul este text, fie autostrada, fie supernovă, fie muzica de film.

Totul reductibil la propoziţie suna ca şi cum ar fi o sentinţă. Are parfum. E uşor dictatorial. E mistic. De neconceput, neliniştitor. Panoramând, scrutând orizontul, privirea observatorului întâlneşte textul devenind propoziţie a lui.

Problema e dacă observatorul se va gândi pe el însuşi ca aparţinând textului, ca fiind al totalităţii prin observare şi mărturie. Căci aici descoperim caracterul discontinuu al acestei raportări la totalitatea ca autoritate. Şi totuşi rămân corpuri ale frazei de nedesluşit ca şi cum ar mai fi un observator în spatele nostru, ca şi cum totalitatea ar aştepta sosirea unui altuia. Celălalt, mult invocatul

celălalt, pare a fi aşteptat cu febrilitate. Asta descoperim în evoluţia schemei cinematice a vieţuitoarelor de la saurieni la hominide.

O căutare a observatorului ideal, a unicului martor, Totalitatea se gândeşte pe sine şi caută printre propoziţiile sale una convenabilă. Tocmai autoritatea ei e pusă în discuţie, nefiind un exemplu de perfecţiune.

De ce această lipsă de simetrie? De ce aceşti paşi nesiguri în căutarea martorului sublim, de ce atâtea eşecuri?! La ce bun fluturii sau scriitorii geniali, la ce bun aceste interpretări?! La ce bun atâtea nuvelete, atâtea şi atâtea romane care mai de care mai sofisticate, care mai de care mai violente prin structura şi naraţiune?! Să fie ele doar redundantă? Doar reziduu?! Sterilul unei activităţi închinate totalităţii ca autoritate?! Efortul fiinţei păleşte în faţa acestei monstruoase autorităţi. Necunoscută. Rece. Aroganţa. Gata, gata să fie luată la refec de filosoful dezamăgit, pornit să demoleze conceptul. Gata, gata să fie stâlcita, erodată aşa cum, din plictis cotidian, fiinţele stâlcesc bietele cuvinte căutând să le stoarcă de sevă, să găsească noi înţelesuri, noi anecdote, noi fabule. Căci apariţia, răspândirea şi înflorirea fabulei vorbeşte de decadenţă, de neîncredere şi de refuzul normei. Moartea romanului e dorită cu sârg, e anunţată cu surle şi tobe. Moartea romanului e burduşita în pântecele MORTALIDEI! Dar romanul rămâne cheia de bolta. Sunt prinşi în ea cu toţii, în această cheie.

Participă cu nesaţ la desfăşurarea textului. Ar putea fi foarte bine însă doar pustietate, doar nişte propoziţii aflătoare într-un jalnic inventar, printre explozii surde şi râuri de lavă cosmică. Ce rămâne din praful piramidelor, din câmpurile de bătălie?

Cuvinte răzleţe căutând un autor dispus să le reaşeze în operă.

La ce bun zbaterea, campania electorală, suicidul şi dogma?!

Cultura morţii? Ce gogoriţaaa! La ce ar fi bună oare o astfel de cultură a morţii? Ah, industrie trebuie să fie! Din când în când, aparent zgâlţâind totalitatea în autoritatea ei, câte o revoluţie. Pentru că e mai uşor să pui le cale o revoluţie decât să readuci la viaţa un fluture. Pentru cu e mai uşor să ştergi porţiuni mari de text, să înnegreşti pasaje interzise vulgului. Vulgul nu are de-a face cu secretele sau tainele sau misterele. El orbecăie în splendoarea existenţei sale. Nu e orbit ca şi cum ar fi scăldat în lumina arzătoare. Iar elita pune în sipet secretele jinduind după totalitate.

Din când în când, elitele sunt cuprinse de convulsii şi propun

strategii utopice de salvare generală. Masele îmbrățișează programele cu un soi de furie furibundă. Se prefac a înțelege propoziţiile textului. În adevăr, elite şi vulg se nuntesc într-un plictis general. Plictisul e lacăt de totalitate spre a slei spiritul aventurier.

Ordinea şi legile ucid elanul depărtărilor. Aventura se metamorfozează în pistoale cu apa şi în polemici parlamentare cuprinzătoare de texte fie fornăite, fie savante. Savantlâcul e ridicat la rang academic. Academia sucomba însă descrisă fiind a fi drept cetate de necucerit. Pedanteria ucide spiritul scormonitor cerşind mărirea pensiei şi zornăitul medaliilor de merit.

© Copyright Ovidiu Bufnilă

Nu există niciun comentariu

Comentează articolul Spune-ţi părerea

Toate câmpurile sunt obligatorii.

Comentariul nu poate include link-uri.

Dacă sunteţi logat, numele şi emailul se autocompletează.

Nume:

Email (nu va fi afişat):

Comentariu:

Introduceţi codul din imagine:

Următoarea actualizare:

29 Noiembrie 2009

autentificare uşer

Email:

Parola:

am uitat parola înregistrare

Autori (337)
Ficţiuni (617) – 0 noutăţi
Poezii (1650) – 0 noutăţi
English (391) – 0 noutăţi
Ştiri (573) – 0 noutăţi
Eseuri (98) – 0 noutăţi
Interviuri (22) – 0 noutăţi
Reviews (126) – 0 noutăţi
Special (4) – 0 noutăţi
Arte vizuale (36) – 0 noutăţi
Galerii foto (13) – 0 noutăţi
Comentarii (642) – 15 noutăţi

* noutate – publicare în ultimele 15 zile